

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/88/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1320010347
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1320010347.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Molnárovej a sudcov JUDr. Karola Kováča a Mgr. Michala Kačániho PhD., v trestnej veci obžalovaného G. Z., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného, proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 46T/51/2020-258 z 22. apríla 2022, na verejnom zasadnutí konanom dňa 10. novembra 2022, pomerom hlasov 3:0, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného G. Z., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 46T/51/2022 bol obžalovaný G. Z. uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona,

dňa 10.08.2018 v čase o 06.20 hod v obci Ivanka pri Dunaji na križovatke ciest C. ul. a H. ul. viedol osobné motorové vozidlo zn. Škoda Octavia, EVČ:K v smere na obec C., pričom v rozpore s ustanovením § 19 odsek 4 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke pri odbočovaní vľavo na ulicu H. nedal prednosť v jazde protiidúcemu nemotorovému vozidlu - poškodenému S. C., ktorý jazdil na bicykli a prednou ľavou časťou vozidla narazil do cyklistu, ktorý pri zrážke utrpel trieštivú zlomeninu ľavej kľúčnej kosti s posunom úlomkov, pomliaždenie ľavej strany hrudníka, pomliaždenie ľavého predkolenia a odreniny oboch kolien, ktoré si vyžiadali operáciu a primeranú a priemernú dobu liečenia v trvaní 35 dní, počas ktorých bol odkázaný na pomoc inej osoby pri osobnej hygiene, obliekaní a obstarávaní prostriedkov dennej obživy

Podľa § 158 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona mu bol uložený rest vo výmere 4 (štyri) mesiace, ktorý mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 50 ods. 1 Trestného zákona podmienenečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 1 (jeden) rok.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku bol obžalovaný zaviazaný na náhradu škody poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovni so sídlom Ružová dolina 10, Bratislava vo výške 1.395,03 €, poškodenej Sociálnej poisťovni, so sídlom Bratislava, Záhradnícka 31 vo výške 351,20 €.

Podľa § 288 ods. 1 trestného poriadku bol poškodený S. C., nar. XX.XX.XXXX trvale bytom P. pri M., C. XX, s nárokom na náhradu škody odkázaný na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po vyhlásení rozsudku odvolanie obžalovaný G. Z., ktoré v jeho mene odôvodnil ním zvolený obhajca a dôvody odvolania doručil dňa 30.05.2022.

V dôvodoch odvolania uviedol, že s rozhodnutím súdu sa nestotožňuje, pretože z vykonaného dokazovania nevyplýva záver, ktorý okresný súd prijal. Ohľadne vyjadrenia obžalovaného o cúvaní vozidla po nehode vytkol odvolaciemu súdu, že tento prehliadol, že o cúvnutí nehovoril len obžalovaný, ale túto skutočnosť vo svojej výpovedi uviedol aj poškodený S. C.. Teda obaja spontánne vypovedali, že došlo k cúvnutiu vozidla asi o 1,5 metra. A nevidí dôvod, prečo je táto skutočnosť odvolacím súdu spochybňovaná.

Je presvedčený, že vina obžalovaného nemôže byť založená na domnienkach a subjektívnom hodnotení kto dopravnú nehodu zaviniť, ale musí vychádzať zo zabezpečených a vykonaných dôkazov. Dal do pozornosti, že súd vyhodnotil výpoveď poškodeného ako logickú a uveriteľnú, k čomu upozornil, že „obžalovaný v okamihu nehody 40 rokov pracoval ako vodič z povolenia, najazdil približne 2 milióny kilometrov a nikdy nespôsobil dopravnú nehodu.“

Odvolateľ zastáva názor, že rozhodnutie obsahuje rozpory a nedostatky, pre ktoré ho nemožno vnímať ako zákonné a spravodlivé. Súd prvého stupňa vyhodnotil vykonané dokazovanie podľa odvolateľa jednostranne v neprospech obžalovaného a nevzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré v konaní vyšli najavo. Teda je presvedčený, že súd vyhodnotil všetky zistené skutočnosti komplexne v dôsledku čoho prijal nesprávny záver o vine obžalovaného, keďže vyhodnotil dôkazy len selektívne v neprospech obžalovaného.

Týmto súd porušil zásadu voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

Pre prípad, že by odvolací súd neakceptoval uvedené námietky obhajoby, odvolateľ sa nestotožnil s trestom, ktorý mu bol uložený, ktorý považuje za prísny.

Nabádajúc odvolací súd k nezaujatému postojú ohľadne osoby obžalovaného, s prihliadnutím na obhajcom uvádzanú argumentáciu, navrhol aby zrušil napadnutý rozsudok a obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

Vec bola krajskému súdu predložená na rozhodnutie o podanom opravnom prostriedku predkladacou správou dňa 04.07.2022.

Podľa § 2 ods. 18 Trestného poriadku konanie pred súdom je ústne, výnimky ustanovuje tento zákon. Dokazovanie riadi súd, ktorý však výsluch obžalovaného, svedkov, poškodeného a znalcov spravida ponecháva stranám, najprv tej, ktorá dôkaz navrhla či obstarala.

Podľa § 2 ods. 19 Trestného poriadku pri rozhodovaní na hlavnom pojednávaní, na verejnom zasadnutí alebo na neverejnom zasadnutí smie súd prihliadnuť len na tie dôkazy, ktoré boli v tomto konaní vykonané, ak zákon neustanovuje inak.

Podľa § 158 Trestného zákona. Kto inému z nedbanlivosti ublíži na zdraví tým, že poruší dôležitú povinnosť vyplývajúcu z jeho zamestnania, povolania, postavenia alebo funkcie alebo uloženú mu podľa zákona, potrestá sa odňatím slobody až na jeden rok.

Podľa § 34 ods. 1, ods. 2, ods. 4 Trestného zákona platí

(1) Trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

(2) Páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody.

(4) Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona: Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a príťažujúcich okolností.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona (1) Súd môže podmienene odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho dva roky, ak

a) vzhľadom na osobu páchatela, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, a na okolnosti prípadu, má dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatela výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný, alebo

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona Pri povolení podmienene odkladu výkonu trestu odňatia slobody určí súd skúšobnú dobu na jeden rok až päť rokov. Skúšobná doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni nadobudnutia právoplatnosti rozsudku. Skúšobná doba neplynie počas výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody a počas výkonu väzby.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona.. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona

(1) Trest zákazu činnosti spočíva v tom, že sa odsúdenému po dobu výkonu tohto trestu zakazuje výkon určitého zamestnania, povolania alebo funkcie alebo takej činnosti, na ktorú treba osobitné povolenie alebo ktorej podmienky výkonu upravuje osobitný predpis.

(2) Trest zákazu činnosti môže súd uložiť na jeden rok až desať rokov, ak sa páchatel dopustil trestného činu v súvislosti s touto činnosťou.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku Ak súd odsudzuje obžalovaného pre trestný čin, ktorým spôsobil inému škodu, uvedenú v § 46 ods. 1, uloží mu spravidla v rozsudku, aby ju poškodenému nahradil, ak bol nárok riadne a včas uplatnený. Súd uloží obžalovanému vždy povinnosť nahradiť neuhradenú škodu alebo jej neuhradenú časť, ak jej výška je súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku rozsudku, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného, alebo ak ide o náhradu morálnej škody spôsobenej úmyselným násilným trestným činom podľa osobitného zákona, ak škoda nebola dosiaľ uhradená.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku Ak podľa výsledku dokazovania nie je podklad na vyslovenie povinnosti na náhradu škody alebo ak by bolo treba na rozhodnutie o povinnosti na náhradu škody vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré presahuje potreby trestného stíhania a predĺžilo by ho, súd odkáže poškodeného na civilný proces, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom. Poškodeného treba označiť jeho menom a priezviskom, dátumom a miestom narodenia a miestom bydliska. Ak je poškodeným právnická osoba, treba ju označiť jej obchodným menom alebo názvom, sídlom a identifikačným číslom podľa záznamu v obchodnom registri, živnostenskom registri alebo inom registri.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Na verejnom zasadnutí obhajca obžalovaného uviedol: "Ja v zhode s doterajšími prednesmi mám za to, že je tu dôkazná analýza, ktorá neumožňuje prijať iný záver, ako aplikovať zásadu in dubio pro reo. Zdôrazňujem, že súd nemôže prijímať technické závery ohľadne priebehu dopravnej nehody, pričom tieto naznačujú, že môj klient nemá zodpovednosť za vznik dopravnej nehody. Poukazujem na dôkaz v podobe výpovede pána poškodeného, kedy tento na hlavnom pojednávaní spontánne potvrdil, že vozidlom obžalovaný cúvol. Teda nie je to len informácia, ktorá vychádza z výpovede obžalovaného, ale je to aj výpoveď pána poškodeného. Máme za to, že dôkazy jednoznačne a bez pochybností neumožňujú určiť, ktorý subjekt je zodpovedný za vznik dopravnej nehody a preto navrhujem, aby bol obžalovaný spod obžaloby oslobodený."

Prokurátorka krajskej prokuratúry konštatujúc, že rozsudok prvostupňového súdu je v súlade so zákonom, pričom bol aj správne zistený skutkový stav, navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Obžalovaný záverečným návrhom uviedol, že sa pripája k prednesu obhajcu.

Úvodom je potrebné uviesť, že vo veci už raz bolo rozhodované a to rozsudkom z 10.09.2021, ktorý bol na podklade odvolania prokurátora odvolacím súdom dňa 18.01.2022 pod sp. zn. 3To/86/2021 postupom podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku zrušený v celom rozsahu, a to preto lebo súd prvého stupňa sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie (§ 321 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku) a rozhodnutie je nepreskúmateľné.

Odvolací súd v zrušujúcom rozhodnutí uviedol: „Prvostupňový súd výrazne precenil výpoveď obžalovaného G.a Z.a a bez vysvetlenia neakceptoval výpoveď poškodeného S. C., pričom sa v odôvodnení rozsudku dostatočným spôsobom so všetkými vykonanými dôkazmi dôsledne a zodpovedne nevysporiadal, na podklade ktorého konštatovania krajský súd výrok o oslobodení obžalovaného, že nebolo dokázané že skutok spáchal obžalovaný, súc presvedčený že ak znalec z odboru cestná doprava považuje obe verzie nehodového deja (obžalovaného a poškodeného) za rovnocenné a to „nedá sa mu vysloviť, ktorá je pravdepodobnejšia“ a teda disponujúc rovnováhou dôkazov, priklonil sa k ich hodnoteniu v prospech obžalovaného, považuje za záver nesprávny, zvlášť keď prvostupňový súd opomína, že posúdenie miery zavinenia, tj. vyhodnotenie správnosti techniky jazdy oboch účastníkov dopravnej nehody, je vždy otázkou právnou a súd nemôže očakávať, že rozhodnutie v naznačenom smere za neho vykoná znalec na podklade znaleckého posudku.

Teda preskúmaním veci odvolací súd zistil, že rozhodnutie súdu je založené na nesprávnom právnom posúdení skutkového stavu a súd prvého stupňa sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, ako to prokuratúra správne naznačuje a zároveň je odôvodnenie rozsudku nutné označiť za nepreskúmateľné, pretože súd nerozvedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, pričom vôbec nevysvetlil prečo neuveril tvrdeniam poškodeného, že sa pohyboval po hlavnej ceste.

Po vrátení veci súdu prvého stupňa (dňa 03.03.2022) bolo nariadené hlavné pojednávanie, ktorého termín bol určený na 22.04.2022, na ktorom prvostupňový súd oboznámil rozhodnutie odvolacieho súdu sp. zn. 3To/86/2021 a vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom.

Potom na základe podaného odvolania obžalovaným, po zrušení veci nadriadeným súdom, do skutku, pre ktorý bol uznaný vinným a bol mu uložený trest, odvolací súd primárne skúmal, či nie sú dané podmienky pre niektoré z rozhodnutí uvedených v ustanovení § 316 Trestného poriadku a keďže zistil, že nie sú dané, podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, odvolací súd prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a zistil, že odvolanie nie je dôvodné.

Vo svojom zrušujúcom rozhodnutí krajský súd rozvedol svoje úvahy, na podklade ktorých zrušil predchádzajúci rozsudok súdu prvého stupňa a konštatoval: „Z vykonaného dokazovania vyplynuli nasledovné skutočnosti: obžalovaný G. Z. v postavení obvineného nevypovedal a k priebehu dopravnej nehody sa vyjadril až v čase, keď už bol na základe výpovede poškodeného a protokolu o priebehu dopravnej nehody, vypracovaný znalecký posudok znalcom z odboru cestná doprava.

Teda prvýkrát poskytol informácie o priebehu dopravnej nehody ako ju vnímal sám, až dňa 09.09.2019, pričom znalecký posudok bol vypracovaný dňa 20.07.2019. Obžalovaný vtedy vypovedal, že chcel z hlavnej cesty odbočiť doľava na vedľajšiu vestu a keď prešli oproti idúce vozidlá, začal odbočovací manéver, nečakal na vozovke žiadneho účastníka cestnej premávky a svoju pozornosť zamerl na dianie vo vedľajšej ceste, do ktorej mienil odbočiť.

Uviedol, že pri konci odbočovacieho manévra zaregistroval na konci cyklotrasy približujúci sa predmet a videl cyklistu ako preletel kapotu jeho auta. Vtedy prvýkrát poskytol informáciu, že vozidlom cúval, aby spod auta vybral svoje evidenčné číslo, ktoré nárazom odpadlo. Je nutné doplniť, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní k veci vypovedať odmietol a tak bola prečítaná jeho jediná výpoveď z prípravného konania, ktorú súd vyššie naznačil.

Oproti výpovedi obžalovaného stojí výpoveď poškodeného S. C. a to nemenná, ktorý od začiatku vypovedal o priebehu dopravnej nehody stabilne, rovnako a trval na tom, že síce jazdil po cyklochodníku, ale keďže daný úsek - uvedenú križovatku, pozná a vie, že cyklochodník na danom úseku končí a v

smere do centra Ivanka pri Dunaji možno pokračovať po hlavnej ceste, skôr zišiel z cyklochodníka na hlavnú cestu a pokračoval pri pravom okraji vozovky hlavnej cesty a pred križovatkou sa domnieval, že ho vozidlo obžalovaného odbočujúce vľavo vidí a dá mu prednosť v jazde. Ale asi dva metre pred autom si všimol, že vodič ho neregistruje, ale on už zrážke zabrániť nemohol. Poškodený vo všetkých svojich výpovediach popisujúcich priebeh dopravnej nehody uvádzal, že bicyklom pred križovatkou jazdil už po hlavnej ceste a nie po cyklochodníku, pretože vedel, že tento v danom úseku končí a keďže jazdil po hlavnej ceste očakával, a to oprávnene, že vozidlo odbočujúce vľavo mu dá prednosť v jazde.

Na výpoveď obžalovaného, ktorú poskytol až po oboznámení sa s výpoveďou poškodeného a tiež závermi vypracovaného znaleckého posudku, bolo ešte v prípravnom konaní reagované doplnením znaleckého posudku a doplnenie bolo vypracované dňa 14.02.2020. Teda zo znaleckého dokazovania vyplynuli dve verzie nehodového deja v závislosti od toho, či bola vzatá do úvahy len výpoveď poškodeného o priebehu nehodového deja s tým, že tento trval na tom, že jazdil po hlavnej ceste, alebo bolo prihliadnuté aj na dodatočnú výpoveď obžalovaného, ktorý vypovedal, že cyklista jazdil po cyklochodníku a jeho nesprávna jazda bola príčinou vzniku dopravnej nehody. Tiež doplnením posudku bolo zo strany znalca reagované na vyjadrenie obžalovaného, že tento po nehode cúvol. Podľa posudku rýchlosť auta pred stretom bola 17,5 - 19,4 km/h a rýchlosť cyklistu pred stretom bola 26,1 - 28,9 km/h a miesto stretu bolo v jazdnom pruhu vozovky Bernolákovskej ulice smerom do centra P. pri M. vo vzdialenosti cca 5,6 m od východzieho bodu merania smerom do obce C. a vo vzdialenosti cca 2,9 m od stredovej čiary vozovky C. ulice. Znalec pri výsluchu na hlavnom pojednávaní (č.l. 211) uviedol, že ak cyklista jazdil po hlavnej ceste, tak z technického hľadiska príčinou vzniku dopravnej nehody bola nesprávna technika jazdy vozidla obžalovaného.

Čo sa týka doplnenia znaleckého posudku, tento bral do úvahy výpoveď obžalovaného, ktorý tvrdil, že cyklista jazdil po chodníku, ktorý križuje vedľajšiu cestu a tu je miesto jeho ukončenia (t.j. nešiel po hlavnej ceste) a keď posunul obžalovaný polohu vozidla, tak príčinou dopravnej nehody z technického hľadiska bola nesprávna technika jazdy cyklistu.

Aj keď vo veci bol vypracovaný znalecký posudok s dvoma odlišnými závermi ohľadne príčiny vzniku dopravnej nehody, odvolací súd sa nemôže stotožniť so záverom prvostupňového súdu, ktorý uviedol, že vzhľadom na existenciu dvoch verzií a nemožnosti znalca určiť, ktorá verzia je pravdivá, konštatoval dôkaznú núdzu a aplikoval zásadu in dubio pro reo a obžalovaného spod obžaloby oslobodil. Odvolací súd považujúc rozhodnutie o oslobodení obžalovaného spod obžaloby za predčasné, nezohľadňujúce všetky vykonané dôkazy, následne ich nesprávne posúdenie jednotlivo, ale najmä v ich súhrne, je nútený konštatovať, že odôvodneniu napadnutého rozsudku chýba presvedčivé vyargumentovanie a zdôvodnenie úvah na základe ktorých nepodrobil oba závery znaleckého dokazovania dôslednému posúdeniu a vyhodnoteniu v kontexte s ďalšími vykonanými dôkazmi vyznievajúcimi v neprospech obžalovaného.

Nie sú k dispozícii závery prvostupňového súdu ohľadne toho, prečo uveril tvrdeniam obžalovaného, zvlášť keď tento poskytol svoju výpoveď až dodatočne, potom ako bol už k dispozícii vypracovaný znalecký posudok vrátane jeho vyjadrenia o cúvnutí autom o približne 1,5 - 2 m a prečo neuveril tvrdeniam poškodeného, že tento smerujúc ku križovatke bicyklom už jazdil po hlavnej ceste.

Odvolací súd akceptuje, že je výsostne na uvážení obžalovaného, akým spôsobom a akou argumentáciou sa bude brániť, ale súd pri vyhodnocovaní jednotlivých zhromaždených dôkazov vykonaných pred súdom mal tieto posúdiť a zhodnotiť komplexne a to vrátane záznamu o dopravnej nehode a zápisnicou z obhliadky miesta dopravnej nehody (č.l. 139 a nasl.) vrátane náčrtku a fotodokumentácie, z ktorých najmä zo záznamu č.l. 139, je zrejmé, že v časti „opísanie udalosti“ je uvedené, že vodič (obžalovaný G. Z.) pri odbočovaní doľava nedal prednosť prichádzajúcemu vodičovi (poškodenému S. C.), ktorý išiel po hlavnej ceste, následkom čoho došlo k stretu bicykla s motorovým vozidlom, ktorý záznam obžalovaný bez akejkoľvek námietky a výhrad podpísal, pričom v listinných dôkazoch nie je nikde uvádzaná informácia, že by namietal príčinu vzniku dopravnej nehody, t.j. nedal prednosť v jazde oproti idúcemu vozidlu. Na č.l. 142 je zakreslené aj pravdepodobné miesto zrážky. Tiež nie je v týchto záznamoch uvedené vyjadrenie, že vozidlom po nehode určitú vzdialenosť cúvol.

Žiada sa doplniť, že správanie cyklistu (jeho zjazd z končiaceho sa cyklochodníka na hlavnú cestu pred blížiacou sa križovatkou) možno považovať za konanie logické, ktoré nie je v rozpore s ustanovením § 55

ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z., podľa ktorého Na bicykli sa jazdí predovšetkým po cestičke pre cyklistov. Po cestičke pre cyklistov sa jazdí vpravo. Kde cestička pre cyklistov nie je alebo nie je zjazdňá, jazdí sa pri pravom okraji vozovky. Ak sa tým neohrozujú ani neobmedzujú chodci, smie sa jazdiť po pravej krajnici. Osoby mladšie ako desať rokov, osoby, ktoré ich sprevádzajú, a osoby, ktoré ich vezú podľa odseku 3, smú jazdiť po pravej strane chodníka, ak tým neohrozujú ani neobmedzujú chodcov.

Poškodenému nič nebránilo zvoliť takúto formu jazdy bicyklom, tj. pokračovať vo svojom jazdnom smere po hlavnej ceste.

Za minimálne zvláštnu potom možno hodnotiť výpoveď obžalovaného (č.I. 21) ktorý s odstupom jedného roka od skutku (dňa 10.08.2018), t.j. dňa 09.09.2019 už jasne vedel, že cyklista jazdil len po cyklochodníku, po zrážke s jeho vozidlom on cúvol, avšak nevedel uviesť o akú vzdialenosť. Z jeho výpovede obvineného z prípravného konania nie je zrejmá vzdialenosť o akú vozidlom cúvol a potom je otázkou, odkiaľ znalec zistil, že obžalovaný cúvol cca 1,5 - 2 m dozadu. Je zrejmé, že túto vzdialenosť znalec len predpokladal, teda odhadol (pozri str. 7 posudku-čl. 112), a aj uvedené bude povinnosťou súdu vyhodnotiť, na toto prihliadnúť a nie je zrejmé prečo tento údaj súd prvého stupňa precenil.

Tvrdenie obžalovaného, že autom po nehode cúvol aby spod vozidla vybral odpadnuté evidenčné číslo, nie je žiadnym dôkazom podporené a i keď sa jedná o legitímnu obhajobu obžalovaného, je na posúdení a vyhodnení súdom, ktoré dôkazy sú významnými a rozhodnými. V danom okamihu odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že všetky dôkazy má súd vyhodnotiť a posúdiť jednotlivo ale aj v ich súhrne.“

Potom prvostupňový súd berúc do úvahy argumenty odvolacieho súdu uvedené v zrušujúcom rozhodnutí a čiastočne vyššie odcitované po vykonanom dokazovaní výsluchom obžalovaného G. a Z. a, výsluchom poškodeného S. C., výsluchom znalca Ing. R. E., prečítaním a oboznámením znaleckých posudkov z odboru cestnej dopravy a súdneho lekárstva, prečítaním a oboznámením listinných dôkazov - lekárske správy, záznam o dopravnej nehode s fotodokumentáciou, zápis o dychovej skúške, evidenčná karta vozidla, vyjadrenie Sociálnej poisťovne, vyjadrenie Všeobecnej zdravotnej poisťovne a.s. a osobné posudky obžalovaného a napadnutý rozsudok odôvodnil tak ako je rozvedené na str. 6-9, ktoré závery nemá odvolací potrebu mechanicky opakovať, pretože sa s týmito v celom rozsahu stotožňuje a na ne ako na správne aj odkazuje.

Teda pri plnení revíznej povinnosti odvolací súd zistil, že skutok bol súdom prvého stupňa ustálený na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, pri dodržaní zásad bezprostrednosti, priamosti a ústnosti ako aj pri rešpektovaní práva obžalovaného na obhajobu. Dôkazy boli vykonané spôsobom a v rozsahu a následne i vyhodnotené v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 10, ods. 12 Trestného poriadku.

Skutkové zistenie súdom prvého stupňa je správne a zodpovedá dokazovaniu, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní. Súd prvého stupňa pri zachovaní kontradiktórnosti konania vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy potrebné pre poznanie skutkových okolností nevyhnutných pre zákonu zodpovedajúce a spravodlivé rozhodnutie. Dôkazy pritom vyhodnotil jednotlivo ako aj v celom ich súhrne logicky a zároveň aj podrobne a presvedčivo odôvodnil spôsobom, ktorému z hľadiska pravidiel stanovených pre hodnotenie dôkazov tak, ako sú uvedené v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku, nemožno nič vytknúť.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, riadiac sa ustanovením § 168 Trestného poriadku podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny a trestu.

Teda odvolací súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (prečinu ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona), je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Skutkové zistenia prvostupňového súdu tak, ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú správne a úplné, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávanom na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to, odvolací súd v otázke skutkových zistení, odkazuje na veľmi podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa

v plnom rozsahu aj stotožnil (už vyššie citované). Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia.

Je potrebné uviesť, že obžalovaný G. Z. odvolanie založil na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitých v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, skutkovými a právnymi, sa ale nadriadený súd v zrušujúcom rozhodnutí a aj súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde. Vina obžalovaného musí byť dokázaná na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom.

Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa. Súd prvého stupňa veľmi podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku a dostatočným spôsobom vyhodnotil trestné konanie, ktoré predchádzalo vyhláseniu rozsudku a jeho správne právne závery majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní.

Nadriadený súd dodáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolateľ primárne namieta v odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predchádzajúce hodnotenie dôkazov v zrušujúcom rozhodnutí a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplývať z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní.

V naznačenom smere aj judikatúra ústavného súdu konštatuje, že do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96 <<http://merit.slv.cz/I.US8/96>>, III. ÚS 197/02 <<http://merit.slv.cz/III.US197/02>>, III. ÚS 284/08 <<http://merit.slv.cz/III.US284/08>>). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. (III. ÚS 877/2016 z 13.12.2016).

Teda právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

V tejto časti odvolací súd uzatvára, že v rozhodnutí súdu prvého stupňa o vine obžalovaného G.a Z.a nezistil pochybenia, ktoré by boli dôvodom pre zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa vo výroku o vine.

Reagujúc na odvolacie námietky krajský súd opätovne poukazuje na svoje argumenty obsiahnuté v uznesení sp. zn. 3To/86/2021 a k týmto dodáva (okrem už v rozhodnutí sp. zn. 3To/86/2021 - str. 7-11), že proti tvrdeniu obžalovaného, že poškodený jazdil len po cyklochodníku, ktorý v danej križovatke končí a teda mal dať vozidlu obžalovaného jednoznačne prednosť, stojí výpoveď poškodeného (nemenná a logická), ktorý vo všetkých svojich vyjadreniach uvádzal, že jazdil po cyklochodníku, avšak pred križovatkou, pretože tento úsek veľmi dobre pozná, keďže tu jazdí takmer denne, zišiel na hlavnú cestu a bicyklom sa pohyboval po jej krajnici, treba doplniť: obžalovaný sa môže brániť akýmkoľvek spôsobom, ktorý uzná za vhodný. Pri výsluchu poškodeného a rovnako aj svedka sa tak na hlavnom pojednávaní, ako aj v prípravnom konaní uplatňujú osobitné pravidlá uvedené v § 131 ods. 3, § 265 až § 267 Trestného poriadku. V prvom rade svedok vypovedá pod prísahou, že bude vypovedať pravdu a vedome nič

nezamľí. Pred prísahou je svedok upozornený na význam svedeckej výpovede a na následky krivej prísahy. Pri posudzovaní skutkového stavu sa preto kladie dôraz na dôkaz výsluchom svedka, ako na najdôležitejší dôkazný prostriedok. Krajský súd upozorňuje, že výsluch poškodeného S. C. bol vykonaný procesným spôsobom, po zložení prísahy.

Ani odvolací súd nezistil dôvod pre spochybnenie vierohodnosti výpovedí vypočutého poškodeného, ktorého vyjadrenie, že jazdil po hlavnej ceste a obžalovaný odbočujúc doľava mu nedal prednosť, korešponduje aj so zápisnicou z obhliadky z miesta dopravnej nehody, ktorej obsah už vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí nadriadený súd vyhodnotil.

Z odôvodnenia súdu prvého stupňa (časť - k právnej kvalifikácii a k výroku o vine obžalovaného) jasne vyplýva spôsob, akým sa súd vysporiadal s obhajobou obžalovaného, v ktorej obžalovaný naďalej pokračuje aj v dôvodoch odvolania. Závery súdu prvého stupňa si odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a nemá zákonný dôvod na zmenu týchto záverov.

V tejto časti odvolací súd uzatvára, že v rozhodnutí súdu prvého stupňa o vine obžalovaného G.a Z.a nezistil pochybenia, ktoré by boli dôvodom pre zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa vo výroku o vine.

V kontexte s uvedeným potom krajský súd súhlasí so zisteniami a ustálením skutku prvostupňovým súdom a stotožňuje sa aj s úvahami a závermi týkajúcimi sa posúdenia právnej kvalifikácie a zhodne zastáva názor, že konanie obžalovaného je nutné posúdiť ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona, tak ako to správne bolo posúdené už v obžalobnom návrhu, nakoľko obžalovaný inému z nedbanlivosti ublížil na zdraví tým, že porušil dôležitú povinnosť uloženú mu podľa zákona, konkrétne zákona o cestnej premávke.

Čo sa týka druhu uloženého trestu súd svoje rozhodnutie odôvodnil nasledovne: „Pri ukladaní trestu obžalovanému súd nezistil žiadnu poľahčujúcu alebo priťažujúcu okolnosť. Pri rozpätí trestnej sadzby nula až jeden rok /po úprave v zmysle § 38 ods. 2 Tr. zákona/ súd vymeral obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere štyri mesiace. Súd uložil trest v dolnej polovici hranice trestnej sadzby najmä s ohľadom na dlhšiu dobu od spáchania skutku a spôsobený následok. Súčasne v súlade sust. § 49 ods. 1, § 50 ods. 1 Trestného zákona bol výkon trestu odňatia slobody odložený na skúšobnú dobu v trvaní jeden rok, nakoľko týmto typom trestu nedôjde k obmedzeniu ani výraznejšiemu zásahu do spoločenských väzieb obžalovaného. Skúšobnú dobu na úplne spodnej hranici sa sadzby zvolil súd rovnako najmä s ohľadom na dĺžku času prejedávaného trestného činu.“

Odvolací súd konštatuje, že pri úvahách o voľbe druhu trestu a jeho výmery vo vzťahu k obžalovanému G.ovi Z.ovi prvostupňový súd dôsledne hodnotil všetky okolnosti významné pre rozhodnutie o treste, nepochybil pri úvahách súvisiacich s výrokom o treste a prihliadol na zásady ukladania trestov (§ 34 Trestného zákona) a v odôvodnení rozsudku sa dôsledne a konkrétne vyrovnal najmä s kritériami uvedenými v § 34 ods. 4 a 5 Trestného zákona. Teda vzal do úvahy spôsob spáchania činu, spôsobený následok, ako aj jeho pomery a možnosť nápravy a konštatuje, že súd prvého stupňa nepochybil ani pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu vo vzťahu k obžalovanému.

Uložený trest považuje krajský súd nielen za zákonný, ale aj za spravodlivý a tento zodpovedá nielen zmyslu trestného konania, vrátane spravodlivého potrestania páchatelov, ale aj účelu trestu vymedzeného v ustanovení § 34 ods. 1 Trestného zákona a ostatným rozhodným kritériám podľa ustanovenia § 34 ods. 4 Trestného zákona. V tomto smere sa krajský súd v plnom rozsahu stotožňuje s úvahami a závermi rozvedenými v napadnutom rozsudku, ktoré viedli súd prvého stupňa k rozhodnutiu o uložení trestu odňatia slobody vo výmere štyri mesiace, ktorého výkon podmienene odložil na skúšobnú dobu v trvaní jeden rok.

Za správne a zákonné považuje odvolací súd aj uloženie trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu na dobu dva rokov, ktorý uložil podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona.

Rovnako správny a zákonný je podľa odvolacieho súdu aj výrok o náhrade škody.

S poukazom na vyššie uvedeného odvolací súd nezistiac dôvod na zmenu rozsudku prvostupňového súdu, rozhodol tak ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia a odvolanie obžalovaného G.a Z.a podľa § 319 Trestného poriadku, zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.